

Mijn parachute deed het niet`

Brad Guy had ongelofelijk veel geluk: hij kon het navertellen

The Guardian 13 november 2020

Naverteld aan Michael Segalov

De grond kwam dichterbij; we zouden aan het vertragen moeten zijn, maar toch raasden we op volle snelheid naar beneden

Brad Guy: 'Toen ik opkeek, wapperde de parachute ongeopend in de wind.'

Terwijl ik op de rand van de vliegtuigcabine stond en naar de grond beneden keek, draaide mijn tandemspringinstructeur, Bill, zich om naar mij. Hij had een GoPro actiecamera omgebonden, om elk moment vast te leggen voor de souvenir-dvd. "Heb je nog een laatste woord?" hij vroeg. "Ja," zei ik, al grappend. "Ik hoop dat mijn parachute opengaat."

We waren nog maar 15 minuten eerder opgestegen vanaf het vliegveld Lilydale aan de rand van Melbourne. Het was 25 ° C, en geen wolkje aan de lucht: de omstandigheden om uit een vliegtuig te springen op 15.000 voet konden niet beter zijn geweest. Ik kreeg vlinders toen ik me voorbereidde om mezelf in de ijle lucht te gooien (het was mijn eerste vrije val. Ik had die in 2013 als verjaardagscadeau gekregen voor mijn 22ste maar ik had er geen spijt van. Ik had me nog nooit zo springlevend gevoeld toen Bill en ik, aan elkaar vastgebonden, sprongen en onze vrije val begonnen.

Die eerste paar seconden waren euforisch. Ik voelde me als een gewichtloos blad papier: adrenaline pompte door me heen, de lucht stroomde om me heen. Toen we 4000 voet bereikten, voelde ik de stoot van een parachute die boven ons in actie kwam. Dat, zo was mij verteld, zou ons snelheid afremmen voor een zachte afdaling. Dus waarom gingen we nog altijd zo snel? Ik keek op: de parachute flapperde ongeopend in de wind.

Ik was doodsbang en begon te flippen. De grond kwam dichterbij, maar toch raasden we op volle snelheid naar beneden. We begonnen heftig te schudden, en toen tolden we rond. Ik voelde me alsof ik uit mijn gareel gleed toen mijn schoen eraf vloog. Ik kon Bill horen vloeken terwijl hij boven mij graaide en wanhopig probeerde wat dan ook in orde te maken dat er mis was gegaan.

Seconden gingen voorbij, wat als een eeuwigheid aanvoelde, totdat uiteindelijk onze noodparachute in actie kwam. Maar die kwam vast te zitten in de eerste, waardoor beide parachutes onbruikbaar werden. Ik vroeg Bill: "Gaan we dood?" Hij zei dat hij het niet wist. Ik trok mijn eigen morbide conclusie.

Op dat moment voelde ik me alleen maar schuldig. Ik had mijn gezin voor de meegebracht: mijn ouders, zussen, hun partners en de kinderen. Ik had ze uitgenodigd om me te zien sterven! Ik zou er niet meer zijn, maar wel verantwoordelijk zijn voor hun trauma als ik met mijn 80 km per uur op vaste grond zou crashen. Ik was machteloos en verstijfd, zo goed mogelijk voorbereid op het onvermijdelijke.

We raakten de grond; Ik was onmiddellijk buiten adem en een onvoorstelbare schroeiende pijn schoot door mijn ruggengraat toen we afketsten in een vijver op een golfbaan. We waren half ondergedompeld in het water en het scherm van de parachute zweefde boven ons. Ik voelde me slap, maar op de een of andere manier nog in leven. Ik verzamelde al mijn krachten en draaide me om naar Bill en zag dat hij niet bij bewustzijn was. Ik kneep in zijn hand, vertwijfeld op zoek naar een teken dat hij niet dood was. Hij kwam weer bij en begon te roepen. Ik probeerde ons te scheiden, maar vanaf mijn nek af kon ik nauwelijks bewegen.

Ik heb geen idee hoeveel tijd er voorbij ging voor we werden gevonden door passerende golfspelers. Er kwamen verplegend personeel. Mijn moeder en zus - die waren uitgelopen om ons te zoeken - huilden onbedaarlijk terwijl Bill in een helikopter werd geplaatst en ik in een ambulance werd gehesen.

De volgende vier of vijf maanden waren heel intens. Ik kreeg te horen dat ik mijn ruggengraat had gebroken, maar dat ik waarschijnlijk zou blijven leven. Nadat ik uit het ziekenhuis was ontslagen, sloot ik mezelf op in mijn slaapkamer met de gordijnen dicht, op morfine en pijnstillers, verteerd door angst, depressie en PTSS (posttraumatische stressstoornis). Ik werd doodsbang voor de buitenwereld.

Na jaren van therapie en hard werken, is de hevige fysieke pijn en het mentale trauma langzaam aan het genezen. Bill raakte ook zwaar gewond en brak zijn bekken en benen, maar ik heb gehoord dat hij volledig hersteld is en weer gaat skydiven.

Ik krijg nog steeds nachtelijke paniekaanvallen als ik mijn ogen sluit om te slapen en plotseling mezelf voel vallen, en de beproeving opnieuw beleef in verstikkende flashbacks met onthutsende details. Al die jaren later heeft het ongeluk me niet helemaal losgelaten, maar ik voel me sterk. Ik concentreerde me tot mijn creatieve passies om mijn genezing te ondersteunen. Mijn liefde voor videografie bracht me bij YouTube, waar ik mijn leven documenteer in de hoop dat het anderen, of alleszins mijzelf, inspireert.

Voor het ongeluk was ik altijd doodsbenauwd om mezelf te zijn en te doen wat ik wilde. Nu heb ik geleerd dat ik meer onverschrokken moet zijn en niet moet luisteren naar de stemmen in mijn hoofd die me vertellen dat ik niet goed genoeg ben. Er gaat niets boven een val van 4.500 meter hoogte zonder parachute - en overleven - om je te dwingen het beste uit elke dag te halen.